

Clubweekend RTC De Pedaleur in Willebadessen van 7 t/m 10 september 2007.

De voorbereidingen waren perfect, er was goed getraind en buienradar had al weken goed weer voorspeld.

Met goede moed vertrokken op 7 september om 7:00 uur de 14 deelnemers van 'RTC De Pedaleur' voor het jaarlijkse clubweekend onder het motto "**Gezelligheid voorop!**". Dit jaar was de uitvalsbasis Willebadessen een stadje in de buurt van Paderborn in Duitsland. Het Teutoburgerwald bleek een prachtig glooiend gebied met behoorlijk wat kuitenbijters om heerlijk op de racefiets enkele dagen rond te scheuren.

De laatste kilometers voor aankomst in ons hotel "Der Jägerhof" hadden bij enkele mannen al enig respect afgedwongen. Hun eerste woorden toen ze uitstapten waren dan ook "daar hoeven we toch zeker niet overheen", ze zouden er nog wel achter komen!

Na de eerste briefing van Hans met koffie en gebak werd er kwartier gemaakt en om 11:30 uur stond de hele ploeg klaar voor vertrek voor een tocht, uitgezet door Hans en Pieter. Het motregende

gedurende de eerste kilometers en na 7 km hadden we de eerste lekke band, een matige start dus, maar dat was dan ook meteen het dieptepunt van de dag. Wat daarna volgde was droog weer en een prachtig parcours ten Noord Westen van Willebadessen. De eerste 40 km werden gekenmerkt door landweggetjes, mooie niet te steile beklimmingen en adembenemende uitzichten over de dalen. Dat onze twee voorrijders op een "parkeerplaats voor campers" werden herkend door wel érg schaars geklede dames was wel een beetje vreemd, maar ja wie zoekt daar iets achter. Kaffee met een super stuk Kuchen bij de mooie Watermolen was de beloning na 50 km berg op en berg af. Henk Wermer had

zich strategisch opgesteld voor de Kuchenbalie en eigende zich met de prachtige volzin: "En doe mij de rest maar" een enorm stuk Schwarzwalders Kirsch toe. Zo'n enorm stuk, zelfs voor Duitse begrippen, moet hem de verdere weg wel dwars gezeten hebben. Onderweg naar Schlangen zei Pieter, een van de voorrijders, op een gegeven moment: "Ik heb dit nog nooit gezien". Hans, een befaamd toneelspeler, was al wel 10 km de weg kwijt zonder dat iemand het in de gaten had! Pas toen we over een keienpad een helling op moesten klunen, werd ons duidelijk dat dit niet de bedoeling kon zijn. Boven op de heuvel herkende Hans echter de juiste route weer, ja...ja... en werd de weg vervolgd. Ontelbaar waren de windmolens die in dit gebied staan, een fascinerend gezicht.

Na 97 km kwamen we terug in het hotel waar we ons een groot glas bier lieten smaken. Onze rekenmeesters, Harry en André, onderhandelde dagelijks over het aantal hoogtemeters, die uiteraard gecorrigeerd werden met de wisselende barometerstand, om ons zo precies te kunnen informeren hoe zwaar het wel geweest was.

Na een heerlijk diner, een wandeling en een aantal glazen bier konden we, ondanks het matige weer, terug kijken op een zeer geslaagde eerste dag. We waren in staat geweest, alle mannen bijeen te houden en iedereen een geweldige fietsdag te bezorgen.

De tweede dag begon weer met motregen, ook nu weer werd het na een uurtje droog. De rit van vandaag, uitgezet door Bennie en Wim, ten Oosten van Willebadessen beloofde een zware tocht te worden. We kregen na 10 km de eerste serieuze klim naar Frohnhausen en tot Dalhausen bleef de weg glooiën. Door de regen smolten onze remblokken als sneeuw voor de zon. Inmiddels weer droog stond ons na Dalhausen de klapper van de dag, een klim van 14% van enkele km's te wachten. De bel van André's waterpas lag nu volledig in de hoek, dit betekent dat het zwaar was! De meesten vonden hun juiste ritme en kwamen goed boven, maar er waren ook enkele ridders te voet.

In Jacobsberg klom de weg, zij het wat minder steil, door naar Haarbrück waar Silvy van Silvy's Kornhaus al met Kaffee und Kuchen stond te wachten. Het uitzicht over het dal was hier grandioos en het was bere-gezellig. Leo informeerde al snel of Silvy kon koken. Zij bevestigde dit en zei dat ze zelfs kleine voeten had erg praktisch voor het aanrecht. Na Haarbrück ging het richting Helmarshausen, een stadje aan de Diemel met veel mooie oude vakwerkhuisen. Verder onderlangs de Weser naar Beverungen. Na Beverungen waren de voorrijders het spoor even bijster en lieten ons 3 maal het Kern Kraftwerk zien.

Na 75 km stond in Ottbergen de Kaffee mit ... Kuchen al weer klaar. Er stonden nu nog een viertal stevige klimmen op het programma en ook de kilometers gingen nu tellen. Na een moeizaam laatste stuk, over met modder en stront besmeurde landwegen, kwamen we na 120 km terug in Willebadessen.

Nadat sommigen terug kwamen uit de sauna en anderen een tijdje gerust hadden, waren we allen weer toe aan een paar grote glazen bier voordat we aan een prima diner begonnen. Na het diner bleef een groep rustig bijkletsen in de lobby en een andere groep ging naar de bar. We verbaasden ons nogal dat Henk Wermer naar spectaculaire filmpjes(?) kon kijken op de site www.mannenpret.nl zonder dat hij het nummer van z'n creditcard in hoefde te toetsen. In de bar ontpopte André zich inmiddels als een vermaard zanger en Harry stortte zich in de dans-scene, blijkbaar hadden de mannen nog voldoende energie over.

Zondagmorgen aan het ontbijt hield Hans andermaal een briefing. Voor de nieuwsgierige Duitse gasten was er een aangepast betoog, uiteraard in perfect Duits!

Een paar minuten voor 10 vertrokken we voor wellicht de mooiste tocht ten Westen van Willebadessen. Direct vanuit het hotel, uiteraard weer in de regen, stond een klim van 12% op het programma die velen zwaar viel met nog koude spieren. Leo merkte onderweg op dat een slak aan twee kanten dikker wordt als je eroverheen rijdt. Hans die dit later ook met een eekhoorn probeert, bezorgde het dier alleen pijn in de rug en wij constateerden slechts dat een eekhoorn harder schreeuwt dan een slak. Vandaag ging het parcours veelal over landwegen met straffe beklimmingen en afdalingen met ondertussen geweldige uitzichten over wijdsse dalen. Tijdens de koffie, alweer met een enorm stuk Pflaumen Kuchen, informeert Hans wie er, samen met hem, op het einde van de rit zin heeft in een ommetje met een zware beklimming, het bleef stil totdat uitgerekend Tonnie onze "klimgeit" schreeuwt "IK". Hans, nu met de schrik in z'n knieën, komt wijselijk de rest van de dag niet meer terug op zijn voorstel de angsthaas.

Terug in het hotel, wederom achter een groot glas bier, hebben enkelen bedenkingen over de betrouwbaarheid van de waterpas op het stuur van André's fiets. Ook zijn nogal schokkende fietsstijl, die de luchtbel van de ene naar de andere kant van de waterpas slingert, doet vermoeden dat het stijgingspercentage niet zo nauwkeurig wordt aangegeven. Wim stelt direct zijn geijkte waterpas van 1,8 m. ter beschikking en deze wordt ter controle bij André aan de fiets gemonteerd.

Tijdens het diner, kwamen de eerste berichten dat het weer op maandag verder zou verslechteren. We hebben bekeken hoe de route, van de volgende dag, kon worden ingekort. Maandagmorgen tijdens het ontbijt werd internet geraadpleegd met als conclusie dat er noodweer op komst was. Door middel van stemming is besloten om maandag niet meer op te stappen. Op de terugweg hebben we het deel van de uitgezette route van die dag met de auto gevolgd tot aan de eerste afgesproken 'Kaffee mit Kuchen'-stop in Bosseborn. Daarna zijn we naar Doetinchem teruggedreden waar we rond 14:30 uur aankwamen.

Dit weekend was, ondanks het selectieve parcours, het matige weer en de afgelasting van de laatste tocht, een groot succes. Iedereen heeft steeds de snelheden aangekund zonder een scheiding tussen de A en B groep.

We hebben prachtige dagen gehad in opperbeste stemming met véél humor, zowel tijdens als na het fietsen.

“Gezelligheid voorop!”

Hulde aan alle deelnemers (foto van links naar rechts): Leo, Wies, Willy, Wim, Harry, Theo, Gerard, Jan, Bennie, Pieter, André, Tonnie, Hans en fotograaf Henk jongens bedankt!

Bennie ...

